

Usta

— isa-inan · 30 Ocak 2010

U S / T A

----- hasretin deniz'ine

k/adının yazgısı
doğumla başlar

hangi insan gözyaşlarının içinden ıslanmadan geçebilir ki usta
hangi insan mahşere kadar tabutunda Azrail'le sevişebilir
doyumsuzca

gecede kuş sektiren bir ağacın dalıydın sen
denizlerde öyküsünü unutmuş bir vapurun sıyrıklarını sıvazlıyordu ellerin
gün batımlarına şapkanı çıkarır akşamı beklerdin
sancılı sabahlara uykulardan uyanırdı gözlerin
bir sigara külünü düşürürdü dantelli yataklarına
içine işlerdi yokluğumun duman altları
avuçlarımın içinden sıyrılıp çıkardı göğüslerin
bir mum ışığına teslim olurdu bedenin
sonra
seni seviyorum'ların katiliydi düşlerin
yürek sessiz kalırdı bu gidişlere
ardından ağıtlar yakardı
yakardı kundağını bir çocuk ısınmak isterken
kendini unuttur o çocuğa ağlardı gözlerin

ne kadar örterse örtsün gece yıldızların üstünü
çiplaklıklarını kapatamaz hiçbir perde
sen de çekil
durma ayrılıkların önünde

Nesimi'yle aynı bıçağın ışıltısı
kazıyacaksa derimi bedenimden
çoktan hazırım ben cellat
korkmuyorum ölümden dedi bir adam

adam senden arda kalan kızıl bir akşam

hayatı yeni iklimlerin kucağına attı zaman
bir düş burkulmasıydı soluğu kesen sevişmelerin
yarım kalmış bir gülüş gibi ardından
ağıt yakarak geçerci yağmurların altından ezgilerin

şimdi bütün palyaçolar bir bir yaksınlar kostümlerini
sahte zamanlara giydirilmiş birer oyuncak gibi
ağlattılar bizi

üzerine konan kuşun sevincini
daldan iyi kim bilebilir ki
seninle aynı güneşe gözyaşlarımı sermekten
öyle mutluyum / öyle mutluyum ki

gözlerin tetikliyorsa
içimde upuzun bir merminin sıcaklığını
korkmam
ölüme sen diye açarım bağrımı

ay ışığı gölgeler biriktiriyormuş diyor birileri
yalanlara yazıyor kendilerini kargalar
bir çığığa yükleyip sevinçlerini
geceye sadaka olarak veriyor
birileri tabut yapıyorlar kestiğin ağaçlardan
birleri sürdüğün toprağa mezarını kazıyor
k/azıyorlar usta

siyahın en koyu hali saklarken saçlarında seher yelini
kırılan kadehlerin sarhoşluğundan yorgun dönerdi ayakların
kendini gün doğumlarına hapsetmiş beklerdi bir kadın
dudakların bir gülü hangi renge boyadığını ben görürdüm
görürdüm kırılan bir aynanın karşısında
kaç bin eşit parçaya bölünürdün
ben böylesi zamanlarda en az bin kez ölürdüm

göçebe günlerin izini sürüyordu hayat
çarık ve postalların izlerini çoktan silmişti porsuklar

kurtlar kuzuların içindeki sessizliđi doymuřtu
kağnıların yerini at arabalarına bırakmıştı adamlar
gurbet yüzlü acı anlar biriktirdi eteklerinde analar

Pir'dir

Sultan

Abdal'dır

bu unutulmaz bir devrandır

vurun benim de boynumu

bu can ustaya kurbandır

Cehennemi daha ne kadar koynunda saklarsın
s/aklarsın usta ?

řafaklar sökerken sök yüređinin demirlerini
bir yaralı dile tövbesini unuttur dudaklarında
biraz da sen delir
delir usta...

İsa İnan

gecenin yorgunluđunda yoktunuz
yirmi iki aralık iki bin dokuz